

[Ministeren for udviklingsbistand]

der direkte søger at forbedre oprindelige folks vilkår og rettigheder, og dels integration af hensynet til oprindelige folk i det, vi kalder almindelige bistandsprojekter. Indsatsen vil hovedsagelig skulle kanaliseres gennem de private organisationer, herunder specielt de oprindelige folks egne lokale organisationer og samarbejdsforbindelser.

Jeg vil dog gerne understrege, at vi naturligvis er meget åbne over for, hvad der præcis skal indgå i strategien. Jeg håber derfor, at der under debatten her i dag fremkommer gode råd og ideer, som kan tjene som inspiration i det videre arbejde hermed. Ligeledes agter jeg selv som forberedelse til strategiarbejdet i januar at besøge Bolivia og Nicaragua for at lytte til bl.a. Amazonasindianernes egne ønsker og forestillinger om deres fremtid.

Det er klart, at en løsning af de store og komplekse problemer, som oprindelige folk står over for politisk, socialt, økonomisk, vil tage lang tid. På verdenskonferencen om menneskerettigheder, der blev afholdt i Wien i juni, blev det således anbefalet, at FN's generalforsamling proklamerer et internationalt tiår for verdens oprindelige folk, og at man inden for rammerne af et sådant tiår overvejer at oprette et permanent forum for oprindelige folk inden for FN-systemet.

Regeringen vil arbejde for, at disse forslag bliver vedtaget allerede under den indeværende generalforsamling.

Vi vil endvidere aktivt støtte, at det igangværende arbejde inden for FN med hensyn til udarbejdelse af en deklARATION om oprindelige folks rettigheder kan færdiggøres så snart som muligt, formentlig dog tidligst i 1995. Der foreligger nu et udkast til en sådan deklARATION, der er udarbejdet af en særlig arbejdsgruppe under FN med deltagelse af et stort antal repræsentanter for oprindelige folk.

Regeringen vil arbejde for, at deklARATIONEN bliver fremadrettet i alle de centrale spørgsmål, herunder selvbestemmelse, selvforvaltning, landrettigheder, retten til en bæredygtig udnyttelse af naturressourcerne og bevarelse af kulturel identitet.

Selv om vi må være aktivistiske og progressive i disse spørgsmål, må vi ikke glemme, at de mange steder er kontroversielle og ikke kan løses efter den samme skabelon. En udvikling på et bæredygtigt grundlag kræver forståelse og

gensidig tillid. Det skal være ledestjernen for en fremtidig strategi for dansk bistand til de oprindelige folk.

*Forhandling***Rosing (S):**

Jeg vil gerne takke ministeren for redegørelsen. Det er, så vidt jeg ved, første gang, at Folketinget har en debat om oprindelige folkeslag, og som ministeren sagde, er det på høje tid. I betragtning af, at 1993, FN-året for oprindelige folkeslag, synger på sidste vers, er det på høje tid, at vi sammen finder ud af, hvad året har bragt os, og ikke mindst hvordan vi vil bruge erfaringerne i fremtiden.

Dagens debat er ikke og skal ikke være en Grønlandsdebat, men trods det kan vi ikke komme uden om, at forholdet mellem Grønland og Danmark i dets nuværende form spiller en afgørende rolle for, hvordan vi betragter situationen blandt oprindelige folk ude omkring i verden.

Det grønlandske folk har været koloniseret af Danmark; det er i år 40 år siden, kolonitiden ophørte i forholdet mellem vore to lande. Der går mange sagn om kolonitiden spændende fra romantiske historiefortællinger til kritiske analyser af grønlændernes og danskernes placering i datidens hierarki.

Tiden efter ophøret af kolonitiden har, som vi ser det så mange andre steder i verden, ikke været en let periode at komme igennem, hverken blandt grønlænderne eller i det dansk-grønlandske forhold; men vi kom da omsider på talefod. Vi satte os ned og talte sammen, og vel var vi ikke altid enige, men vi blev siddende og forhandlede os til et resultat, som begge parter – tør jeg vist godt sige – i dag er ganske godt tilfredse med.

Som ligeværdige parter nåede vi frem til et resultat. Vi har på dansk kaldt det et hjemmestyre; andre steder i verden kalder man det autonomi eller lokalt selvstyre, men meningen er den samme: Inden for samme rige har staten afgivet en del af beslutningskompetencen til et oprindeligt folk, i Grønlands tilfælde oven i købet efter en fredelig forhandling uden at gribe til våben, uden blodsudgydelse.

Det er på den baggrund måske ikke så mærkeligt, at andre oprindelige folk og andre stater for den sags skyld er begyndt at interessere sig